

9. (jesenné) zimné stretnutie SVTS

Keď som si pozeral v priebehu roka kalendár akcií SVTS na rok 2010, jednou z tých, čo ma zaujali bolo aj 9. (jesenné) zimné stretnutie SVTS. Dôvodov bolo viacero.

Videl som zaujímavé fotky z predchádzajúcich ročníkov, na chate pri Zelenom plese som ešte nebol a hovorí sa, že Tatry sú na jeseň najkrajšie. Rozhodol som sa, že sa tam pôjdem pozrieť.

Vyplniť prihlášku, zaplatiť za ubytko a s blížiacim sa termínom, už len sledovať predpovede nášho mediálne známeho doktora I., ktorý nám každé ráno v jednej nemenovanej komerčnej televízii ukazuje svoje zaručene spoľahlivé 10 dňové predpovede.

Z domu som vyštartoval v piatok na obed. Ako zvyčajne zbalil som si veci na dva dni. Výsledok : 80 litrový ruksak. No čo, keď som ho mohol niešť na prechode v Nízkych Tatrách, prečo by som ho nevytrepal na chatu. Cesta aj tak netrvala dlho, lebo vzhľadom na počasie som sa nemusel príliš často zastavovať a kochať sa pohľadmi na okolitú prírodu.

Keď som prišiel na chatu, nikto z „našich“ tam nebol. Prešovčania sa ešte nevrátili z túry a ostatní ešte nedorazili z domu. Tak som sa rozhodol, že vybehnem aspoň na Veľkú Svišťovku. Po návrate z výletu to už na chate žilo a postupne sme sa začali stretávať starí známi, účastníci predchádzajúcich stretnutí a akcií, a spoznávať nových ľudí, našich spolubývajúcich na nasledujúce dva dni. Večer sa potom niesol v znamení družných debát a rozhovorov, kto kde všade bol a čo všetko zažil od posledného stretnutia, prípadne sa robili plány na sobotu. A veru bolo o čom rozprávať, lebo niektorí účastníci si vymieňali svoje názory a skúsenosti až do neskorých nočných resp. skorých ranných hodín. ☺

Sobotné ráno ma ničím novým neprekvapilo. Počasie ako včera, takže okrem chaty a plesa som stále nič iné nevidel. Nevadí možno v priebehu dňa sa to zmení. Po raňajkách sme sa rozdelili do skupín pre jednotlivé túry. Ja som sa pridal k Rišovi, cieľ Kolový štít. Vzhľadom na nepriaznivé počasie možno aj na početnosť skupiny sme sa v priebehu výstupu rozhodli, že pôjdeme na Baranie rohy. Baranie rohy boli cieľom viacerých skupín tohto dňa.

Po počiatočnom predieraní sa kosodrevinou na nás čakali reťaze. Obliekli sme si požadovanú horolezeckú výstroj, sedáky a prilby, a postupne sme zdolávali jednotlivé úseky až sme sa dostali pod snehové polia. To už k našej výstroji pribudli aj mačky. Do kroku nám hrala aj nás hriala „Šaratica“ od Milana a iné ovocné nápoje. Potom už len cez žľab do Baranieho sedla. Momenty nášho výstupu zachytával Rišo svojím foťákom. Po záverečnom výstupe na vrchol Baraních rohov sme sa mohli zvítať so skupinami, ktoré išli pred nami. Po krátkom oddychu a občerstvení sme sa pobrali naspäť, keďže počasie si držalo svoj štandard.

Aby sme troška oprášili vedomosti a zručnosti z kurzov, prevetrali a namočili laná záverečný reťazový úsek nad plesom sme zlaňovali.

Po šťastnom návrate na chatu sme sa večer zišli v jedálni, kde sa po večeri opäť dlho do noci diskutovalo nielen o príjemne prežitom dni. Neskôr sa k hovorenému slovu pridali gitara a spev. V očakávaní zlepšenia sa počasie sa už všetci tešili na nedeľu.

Potvrdilo sa to už v noci, keď sa jasné mesačné svetlo predieralo do izby a následný pohľad na nočnú oblohu by nikoho nenechal na pochybách, že nás čaká krásny slnečný nedeľný deň.

Dôkazom toho bol aj zvýšený pohyb ľudí pred chatou držiacich v rukách svoje foťáky, čakajúc kedy sa prvé slnečné lúče oprú do okolitých štítov.

Pobalili sme si veci, naraňajkovali sme sa a vydali sa každý svojou cestičkou, niektorí do hôr, iní pomaly domov. Ja som sa vybral na Jahňací štít. Cesta trvala dlhšie ako obvykle. Bolo treba dobehnúť čo sme cez víkend zanedbali a tak som fotil o stošesť.

Pod vrcholom ma už čakal kamzík, čo si tiež vychutnával teplé slnečné lúče. Vzhľadom na blížiaci sa zástup turistov bol nútený svoje „teplé„ miesto opustiť a premiestniť sa niekde kde bude mať väčší pokoj.

Pohľad z hora bol fascinujúci. Údolie síce zakrývala hmla ale okolité štíty sa ukazovali v celej svojej kráse.

Pri zostupe som stretol ešte pár známych. Rozlúčili sme sa s prianím šťastného návratu domov. Posledná zastávka na chate, pobaliť aj ostatné veci a už len cesta na Biele vody, kde už čaká auto.

Verím tomu, že napriek nie celkom priaznivému počasiu, prežil každý z nás príjemný víkend v prekrásnom prostredí Vysokých Tatier, v spoločnosti svojich známych a priateľov. Oddýchli sme si od každodenných povinností a keď sa na budúci rok objaví v kalendári akcií pozvánka na jubilejné 10. jesenné resp. zimné stretnutie SVTS, mnohí z nás toto pozvanie opäť prijímú. Ja tak určite urobím.

Na záver by som chcel poďakovať organizátorom tohto podujatia za vydarenú akciu a všetkým inštruktorom za to, že nám umožňujú dostať sa na miesta, kde by sme sa nedostali a vidieť tie Tatry aj trochu inak ako len bežný turista.

ĎAKUJEM PREVYK a dovidenia o rok priatelia.

S pozdravom Ivan.